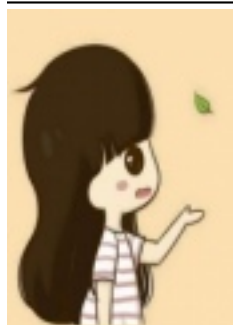

Socola Trái Mùa

Contents

Socola Trái Mùa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15

Socola Trái Mùa

Giới thiệu

Nam Khánh sinh ra tại Hải Phòng nhưng lớn lên ở mảnh đất Sài Gòn. Đối với anh mùa đông của mi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/socola-trai-mua>

1. Chương 1

”Profile:

Vũ Nam Khánh.

Nghệ danh: Nam Khánh.

Ngày sinh: 14/3

Quốc gia: Việt Nam.

Chiều cao: 1m84

Cân nặng: 81kg

Nhóm máu: O

Sở thích: Quần vợt, nấu ăn, nhạc thính phòng.

Trang phục ưa thích: áo sơ mi trắng, vest đen.

Công ty quản lý: Ling STAR CO.,LTD

Sinh ra tại thành phố cảng Hải Phòng nhưng lớn lên ở mảnh đất Sài Thành. Với Nam Khánh, mùa đông của miền Bắc rất đẹp, nhất là vào ngày lạnh giá, tản bộ bên những con sóng vỗ bờ, tận hưởng mùi mặn chát của biển cả, lặng ngắm cảnh hoàng hôn dần tàn và trải hồn theo bản hòa ca của gió.

Quá trình học tập tại trường THPT Lê Hồng Phong, Quận 5, anh đoạt quán quân cuộc thi Nam Vương, kể từ đó được các công ty đào tạo và phát triển tài năng Việt chú ý. Khi đặt chân vào trường Đại học Sân khấu Điện ảnh, anh đã tìm được bàn đạp chắc chắn với bản hợp đồng đầu quân cho công ty giải trí hàng đầu showbiz - Ling Star.

Năm 2010, Nam Khánh chính thức bước vào làng người mẫu Việt, không lâu sau đó thì gặt hái được nhiều thành công trong sự nghiệp với hàng chục đơn đặt hàng của các công ty thời trang có tiếng. Đầu năm 2013, anh đồng giải Bạc trong cuộc thi siêu mẫu Châu Á cùng với một người mẫu nữ gốc Thái.

Đi theo phong cách quý ông cổ điển, lịch lãm mà không kém phần phóng khoáng, mạnh mẽ, Nam Khánh hiện thời đang là đại diện quảng bá sản phẩm cho công ty âu phục Tuxedo Việt Pháp. Bên cạnh đó, hãng nước hoa phái mạnh PlayBoy đã có được chữ kí của anh trong hai năm tới với chiến dịch đổ bộ dòng sản phẩm cao cấp sang các nước Đông Nam Á.

Người hâm mộ phân bố theo độ tuổi từ 18 tới 40.

(Theo internet)”

Quỳnh Sana đọc lại một lượt tiểu sử vắn tắt của người nổi tiếng thông qua chiếc máy tính bảng nhỏ gọn trên tay. Cặp kính mắt gọng xanh ngọc tôn lên nét trang nhã và học thức. Chị chìa bàn tay trước mặt khi người thanh niên bước vào phòng khách:

-Xin chào! Hẳn cậu cũng chả lạ gì tôi, nhưng theo thủ tục thì cũng nên giới thiệu về bản thân. Tôi là Vũ Ngọc Quỳnh Sana, quản lý hai của cậu. Dù rằng tôi hơn cậu bốn tuổi, nhưng để ngắn gọn, chỉ cần gọi tôi là Sana. - Giọng có phần hơi nứu mỗi khi phát âm từ vựng có dấu, bởi chị mới về Việt Nam chưa đầy hai năm.

- Chào! – Nam Khánh chạm nhẹ tay cô gái rồi ngồi phịch xuống, dựa lưng vào thành ghế, xem tạp chí và nhâm nhi ly Vermouth đá như thông lệ. Đây là căn hộ riêng của anh, tuy nhiên, người quản lí có chìa khóa dự phòng nên cũng chẳng lạ khi chị ta đã rót rượu sẵn. Dưới ánh đèn neon, từng đường nét trên khuôn mặt góc cạnh hiện lên rõ nét.

- Cậu cho tôi định nghĩa của “bê bối”! - Sana điềm đạm nói. Trước lúc Nam Khánh đi vào, chị đang tiếp nhận thông tin từ người quản lý một. Vừa hay, có vài điều cần trao đổi với Nam Khánh.

- Sana cùng trong ngành. Từ nay kế hoạch đi diễn và chụp mẫu của cậu sẽ do Sana sắp xếp, còn tôi giải quyết việc ngoại giao và xây dựng chiến lược tương lai cho cậu. - Vũ Trung lên tiếng. Thông thường, đối với ca sĩ đơn lẻ, diễn viên, hay người mẫu, chỉ cần một quản lý. Nhưng với Nam Khánh, người được xem là con cưng của Ling Star, quản lý Trung đã đề nghị thêm một trợ lí nữ. Bên cạnh đó, cũng còn một lí do khác để anh trọn Sana. Những trợ lí trước đây đều không thể làm việc cho Nam Khánh hơn một tháng. Tiêu chuẩn và yêu cầu với một người quản lý của người mẫu nam này quá cao, cộng thêm cách cư xử không dễ chịu chút nào khiến nhiều người đã từ bỏ công việc có mức lương tương đối hấp dẫn. Sana là người điềm tĩnh, hơn nữa lại có huyết thống, nên hẳn sẽ được Nam Khánh tôn trọng hơn.

- Bê bối? Biệt danh mới của tôi à?– Biểu cảm khuôn mặt dường như nằm ngoài sự mong đợi mà quản lí muốn thấy ở Khánh. Anh không hề lấy làm ngạc nhiên hay e sợ.

- Có khả năng trong tương lai. Từ “Hoàng tử rắc rối” đi tới “Ông hoàng bê bối” với cậu chả quá dễ dàng à? Tôi không thể hiểu được chuyển đi Thái Lan vốn chỉ nhằm mục đích cho cậu thả lỏng sau những tháng ngày hết mình tham gia cuộc thi siêu mẫu Châu Á, nhưng cuối cùng cậu lại tự làm sụp đổ hình tượng. - Quản lý Trung chỉ trích.

- Có gì đâu? Chỉ là Pia muốn mời tôi qua chỗ cô ta chơi vài hôm. – Người chỉ đạo đã cho phép Khánh thư giãn ba ngày sau những ngày đêm ra sức ép cân tập luyện chỉ để một giây phút tỏa sáng, đồng thời mở rộng quan hệ với giới mẫu ngoài nước. Tuy nhiên, quản lý Trung lại không hài lòng về những hoạt động ngoài tầm kiểm soát của anh.

- Cậu cho rằng Pia và cậu cùng hợp tác để đoạt giải siêu mẫu rồi cô ta sẽ tiếp tục hợp tác ư? Đây chính là chiến trường, cậu luôn phải sáng suốt. - Sana nhận định. Cô dễ dàng theo kịp chủ đề đang đề cập.

- Tôi biết. - Khánh giờ mới động tới máy tính. Anh mở một thư mục rồi ngắm nghía từng phôi ảnh đã chụp với cô người mẫu da màu, môi khê nhếch làm thành đường trái tim quyến rũ.

- Biết mà cậu để mình chụp chung với đám người chuyển giới à? - Quản lý Trung ném mạnh tờ báo mới nhất ra trước mặt, hai con mắt hằn lên tức tối.

-Sao đâu, tôi thấy bức ảnh này đẹp mà! - Trong ảnh, Khánh đứng giữa với chiều cao nổi bật, hai bên là ba bốn cô gái sở hữu khuôn mặt tựa búp bê, giống với short hình chụp nghệ thuật hơn là chụp nhanh từ máy tính bảng - Anh nghĩ thoáng lên được không? Chuyển giới thì sao nào?

- Sana, em nói cho em trai em nghe đi! - Những lúc thế này, Trung luôn phải nhờ tới quan hệ huyết thống, vì anh hoàn toàn bất lực khi ở vị trí một người quản lý. Xét về quan hệ thì hai kia người là anh em con chú con bác.

- Khánh, công ty muốn cậu điều chỉnh lại tư cách của mình. Chúng tôi không phản đối việc cậu thân thiết với bất kì người nào, nhưng gần đây các vụ scandal liên quan tới cậu đã đi quá giới hạn. Nồng độ cồn quá mức khi lái xe, vượt đèn đỏ với chiếc mô tô phân phối lớn, hẹn hò cùng cô ca sĩ quán bar tóc vàng Jeans hơn cậu những năm tuổi, có cử chỉ thân thiết với đồng nghiệp nam, vài người trông thấy cậu đi từ khách sạn ra với Phương My. – Đến Sana cũng thấy mệt khi phải kể ra chuỗi tai tiếng của Khánh.

- Thứ nhất, tôi đặt phòng khách sạn kế bên Phương My. Thứ hai, tôi và Huy Trần chỉ là thể hiện sự thân thiết trong tình bạn, cái vỗ vai của cánh mày râu chứ không hơn. Thứ ba, Jeans gốc lai, chị ta cởi mở, thoải mái, ôm hôn là văn hóa giao tiếp của người Tây. Còn vụ...

-Cậu giải thích cho chúng tôi để làm gì khi mọi người đã đọc và tin những thứ trong bài báo xuất bản cách đây năm tiếng? Tôi cảnh cáo cậu không được tiến triển quan hệ với Phương My. - Vũ Trung gằn giọng.

-...

- Bởi vì việc đó ảnh hưởng tới tiền đồ và số lượng fan của cậu. - Sana giải thích.

-Thời buổi này càng nhiều tin giật gân thì càng nổi tiếng, không phải giới showbiz là thế ư? Hơn nữa, các ngôi sao họ vẫn lấy vợ và ly hôn như cơm bữa có vấn đề gì sai? –Hiếm khi có một hôm Khánh nói chuyện tử tế với quản lý.

-Đó là phương Tây, còn chúng ta ở Việt Nam. Cậu sẽ có thêm lượng fan tuổi teen nếu dừng những hành động này lại.

- Tôi cần gì lũ chip hôi ấy? Tôi ở đẳng cấp khác. - Khánh nhếch miệng cười vẻ tự đắc.

- Hay lắm, cậu dám phát ngôn trước truyền thông về những từ ngữ vừa nói không? Độ tuổi từ 25 tới 40 chủ yếu ưa thích cái tên Vũ Nam Khánh bởi họ muốn học tập phong cách từ cậu, và nam giới sẵn sàng chi trả khoản tiền lớn để mua sản phẩm do cậu đại diện. Với lượng fan còn lại là sinh viên, họ ngưỡng mộ cậu, nhưng không tham gia nhiều hoạt động của chúng ta bởi có quá nhiều khoản tiền phải lo. Giới teen thì khác. Một cuộc khảo sát cho thấy 70% fan ruột là những cô gái tuổi từ 13 tới 20 và cậu chàng từ 14 tới 21 sẵn sàng bỏ ra vài triệu đồng chỉ để mua vé chợ đen cho buổi biểu diễn của thần tượng, sưu tập hàng loạt đồ dùng của sao với mức giá cao ngất ngưỡng. Phong cách của cậu không phù hợp với độ tuổi họ, nhưng ngoại hình ưu tú ở cậu có thể khai thác được. Kế hoạch tới đây cậu sẽ đến gần giới trẻ hơn bằng điện ảnh.

- Đóng phim? Nghề tay trái ư? - Khánh dần quan tâm hơn đến câu chuyện.
  - Phim thần tượng. Cậu cũng đã được đào tạo qua chuyên ngành diễn xuất, điều đó không hề khó với thần thái của cậu. - Quản lý tiếp tục.
  - Tên phim? Đầu tư bao nhiêu? Ai là diễn viên nữ chính? - Khánh luôn hỏi những câu ngắn đi vào trọng tâm ngay, đó là phong cách làm việc của những người chuyên nghiệp.
  - Cậu an tâm, bộ phim này dự định là bom tấn cho lễ tình nhân, chiếu rạp, kinh phí không ít hơn mười con số. Diễn viên nữ chính đang lựa chọn giữa người mẫu Hà Anh và diễn viên Phương My, nam là cậu hoặc ca sĩ Tùng Lâm. Nếu cậu thủ vai thì Phương My sẽ chỉ là vai phụ.
  - Tại sao?
  - Vì tôi hiểu cậu hơn bất kì ai. - Sana định phân tích thêm nhưng thiết nghĩ không cần nên thôi: Tên phim là "Sleeping Princess in House".
  - Công chúa ngủ trong nhà? - Suýt chút nữa thì Khánh làm rơi ly rượu có vị hăng hăng của nho lên men. Anh lấy tay che miệng: Cái quái quỷ gì vậy?
  - Cậu thử tưởng tượng xem, sẽ là cơ hội để cậu công phá và trở thành cục nam châm khổng lồ hút fan hâm mộ. - Sana đưa khăn giấy trước mặt Khánh rồi nở nụ cười.
  - Tuy nhiên, trước khi để cậu nhận vai diễn đó, chúng tôi có một đề nghị. - Người anh cả Vũ Trung lấy chai rượu tây rót thêm hai ly nữa, đẩy ghế ngồi ngang hàng.
- Khánh giấu ánh nhìn thận trọng của mình về phía hai người anh chị.
- Một chuyến đi xa thì sao nhỉ? Cậu không thể từ chối vì nó giúp ích cho việc khôi phục hình tượng trên đà xuống dốc của mình. - Trung tiếp tục.
  - Đi đâu? Phượt chắc? - Vẫn là cách trả lời khinh khỉnh và không mấy tôn trọng người khác. Nam Khánh thường tỏ ra thờ ơ với chính vấn đề của bản thân.
  - Không, còn hay hơn cả phượt. Sẽ có một địa điểm cụ thể cho cậu mà ở đó thể tín dụng có hay không cũng chẳng ích gì.

2. Chương 2

Chiếc xe taxi màu xanh lá bon bon trên con đường. Cái nắng chói chang của ngày hè tháng bảy thật ghê gớm như muốn thiêu đốt cảnh vật, khiến người ta có cảm giác cuộc hành trình này kéo dài vô tận. Hai bên đường, lúa nhuộm màu vàng ươm, làn gió thổi qua khiến cả cánh đồng nghiêng ngả lượn sóng. Đi thêm một đoạn nữa thì đường hẹp dần, xe con không thể vào tới, người tài xế thông báo cho hành khách xuống.

Khánh khẽ chau mày trước khi đặt mũi giày da bóng loáng chạm nền đất gạch. Cảnh thôn quê hiện ra, cây đa, giếng nước, mái đình đã ngay trước mắt. Tiếng xình xịch của mấy cái máy phát phía xa cùng với vẻ thiên nhiên nơi làng quê tạo nên bức tranh không chút hứng thú trong anh. Ngay khi bỏ chiếc kính hàng hiệu xuống, hai mắt anh nheo lại khó chịu.

- Cái nơi khỉ ho cò gáy gì đây?! - Đến nỗi anh phải thốt lên một câu cảm thán. Những võ trấu bay bay vướng vào cầu vai càng làm bức mình hơn. Bước chân đầu tiên của Khánh trên nền gạch cũ xếp so le nhau đã giẫm phải thứ gì màu nâu đen bẩn thỉu: Thật ghê tởm! - Vừa đi di mũi giày, anh bước nhanh vào sâu trong làng để tìm đến địa chỉ trong hộp thư.

Đi một đoạn anh lại dừng trước tán cây, lau mồ hôi và phủi bụi, đồng thời cầu nhàu về chuyến đi. Những mái nhà ngói lợp lợp xụp, quán nước ven đường bán vài thứ lật vặt, hồ nước đầy lá bèo và rác bẩn, hễ cứ bước qua là anh lại lắc đầu. Môi trường sống ở đây khác xa so với nơi anh vẫn gọi là nhà. Hy vọng địa điểm dừng chân sẽ là một ngôi biệt thự có đầy đủ tiện nghi, sạch sẽ và biệt lập chốn quê mùa này.

Thực tế không như mong đợi, địa chỉ do người quản lý cung cấp là một ngôi nhà mái đỏ, có cổng sắt bị phủ kín bởi dàn hoa thiên lí, vườn rộng nhưng chỉ liếc qua thôi là biết không hề có tiện nghi bên trong. Anh loay hoay tìm chuông nhấn cửa, chợt nhận ra cái nhà cũ kĩ này có chuông mới kì cục. Thấy kẻ lạ ngó nghiêng nhìn ra nhìn vào nên đành chột dạ vội chạy xộc tới sửa âm ỉ. Cũng may vì bên ấy khóa cổng. Chính nhờ tiếng ồn đó mà có một cô nhóc chạy ra tiếp đón.

- Anh là Vũ Nam Khánh? - Cô nhóc đã có sự chuẩn bị trước, nở nụ cười hiếu khách, nhanh nhẹn mở rộng cổng tiếp đón.

- Ồ! - Khánh còn chưa hết giật mình bởi lũ chó nhà hàng xóm. Anh đi vào và suýt bị vấp đầu vào cổng bởi chiều cao ngất ngưỡng.

- Em là người nhà của anh Quân, họ hàng cũng khá xa. Nhưng anh cứ yên tâm, mọi người ở đây sẽ quan tâm chăm sóc anh chu đáo. - Cô nhóc cười rất tươi, rót cốc trà lá đặt về phía vị khách cao lớn.

Khánh không nói gì, cũng chẳng biết Quân là ai trong số nhân viên công ty. Con nhỏ mặc áo màu xanh da trời đối lập với nước da ngăm ngăm do cháy nắng, quần rộng thùng thình trong khi nhìn nó gầy nhẳng, chẳng khác nào quay lưng và làm động tác chống hông vào thời trang. Rồi anh đảo mắt quanh căn nhà. Nó có vẻ ảm thấp, tường rêu loang lổ, ngay tới cái ghế ngồi cũng cót két. Nhà gì mà không có trần, ngược lên toàn là cột tre bắc ngang và xếp gạch đỏ nung theo hàng, cũng không có gạch lát sàn. Khánh chép miệng rồi lại trở về nhìn cốc nước. Ngay cả cái chén cũng ngả màu, và thứ nước chè tươi dậy lên vị chất chắt buồn uống.

- Anh ngồi nghỉ em đi nấu cơm. - Nói rồi cô nhóc chui tọt xuống bếp tiếp tục công việc.

Khánh cho rằng không cần đáp lại, đặt lưng dựa vào chiếc cột trụ nâng đỡ khung nhà thì lại đến cây quạt điện ngay đối diện để số càng to thì càng kêu rì rì nhưng không mấy lạnh, không trần xốp chống nóng thì chẳng còn cách nào khác. Được một lúc anh đã cảm thấy chán ngán nơi đây, càng không thể tìm được mục đích của chuyến đi lần này.

- Hắt xì!!! - Khói từ gian bếp nhỏ tỏa ra càng lúc càng nhiều, do chưa quen mùi vị đồng quê khiến mũi anh hắt hơi liên tục.

- Không thấy khói um lên mà còn quạt bếp nữa hả? - Tiến ra ngoài sân gần nơi con nhỏ đang lúi húi quạt, anh đưa tay bịt mũi nói lớn.

- Làm thế này mới duy trì lửa để chín cơm. - Cô bé mạnh tay hơn.

- Thời buổi này còn ai làm cái trò đó nữa hả trời? - Khánh hai tay chống hông sau khi cho khẩu trang lên mặt. Sao không dùng gas mà sử dụng cái thứ ô nhiễm thế cơ chứ?

- Vậy thì nhịn cơm nhá! - Chết giọng đáp lại tinh nghịch, không hề khó chịu với thái độ của anh chút nào.

Chỉ hai mươi phút sau, con bé đi ra cùng nồi cơm đã ủ trong tro kèm thức ăn.

- Đó, ăn đi! - Rồi nhỏ choàng vội chiếc áo đồng phục, cắp sách đi học luôn, không bận tâm tới những giọt mồ hôi đầm đìa trên trán.

Nhà giờ chỉ còn mình Khánh. Anh ngán ngẩm nhìn mâm thức ăn có lèo tèo vài món: cà muối, rau muống luộc và mấy miếng thịt kho. Quả cả chảo bé tít tít mà còn cất đôi, vỏ thì thâm đen, rau luộc ngả màu vàng còn thịt thì ít lạp nhiều mỡ. Thiết nghĩ không ăn nhưng cái bụng đã réo ỉnh ỏi từ lúc nào, anh đành cầm đũa lên và gắp.

Người ta có câu người nhà quê “chén to kho mặn” quả không sai, miếng thịt kho vừa chạm đầu lưỡi anh vội vàng nhè ra. Người đã quen ăn cao lương mỹ vị thì nhịn qua bữa còn hơn ăn cái thứ quá “mặn mà” đó.

Quanh đi quẩn lại định chợp mắt thì vừa đặt mình xuống giường đã nghe rõ tiếng một ăn gõ. Khánh cố nằm giết thời gian đợi người về mở cổng. Chặng đường dài đi từ chốn phồn hoa nhất thành phố tới đây khiến anh có chút mệt mỏi, đang thiu thiu vào giấc ngủ thì tiếng heo ụt ịt nhức nhối bên tai không tài nào dứt. Anh đi ra ngoài sân, nhìn mấy con heo.

Đáp lại sự khó chịu của anh chỉ là âm thanh ụt ịt vô nghĩa. Mùi hôi phát ra ở chuồng lợn càng như muốn khiêu khích. đành là thế, anh quay trở lại nhà, bụng rửa sạch, dọn lòng ngủ đi.

3. Chương 3

Tiếng cồng sắt chà trên nền xi măng báo hiệu đã có người về. Dù không thể chớp mắt và sự mệt mỏi vẫn đeo bám nhưng Khánh ngồi dậy nhanh chóng. Lại là cái dáng lạng lạng của con nhỏ. Nó bước vào nhà, nhìn mâm cơm còn nguyên và miếng thịt bị nhè ra, nụ cười tắt ngấm.

- Ê nhỏ... tôi đói! – Chính xác là rất đói.

- Cơm trưa có sao không ăn? – Con bé vẫn cố tỏ ra miễn khách.

- Nấu dở thế ai ăn nổi! – Còn Khánh, tính tình thẳng thắn không để gì sửa đổi, anh chẳng bao giờ lo sẽ mất lòng người nghe khi lên tiếng.

Nhỏ cắn môi ném về phía vị khách vô ý một ánh nhìn như muốn nuốt chửng, vất cặp sang bên rồi chạy ra vườn hái mấy quả ổi.

- Ổi này ngon lắm! – Nó đưa cả rổ gần chục quả chín thơm lừng cho Khánh, tay lượm một quả cắn miếng rõ to.

- Ổi? – Cũng đã lâu lắm anh chưa ăn ổi, chả còn nhớ vị của nó thế nào – Không rửa sạch, gọt vỏ thì sao ăn?

- Dùng răng cắn! – Con bé ngồi ở giường bên, không định thực thi câu nói đầy vẻ ra lệnh đó. Nó bắt đầu mất đi vẻ nhiệt tình với vị khách từ thành phố về chơi. Nom anh ta đẹp mã thế kia mà cách cư xử chẳng đẹp chút nào. Thế là để mặc cho người đó loay hoay với miếng hoa quả, nhỏ xắn quần tới bắp, nhảy chân sáo ra vườn tìm việc làm, chẳng thêm quan tâm nữa.

- Chán quá! – Sau khi nhồi ba quả ổi vào bụng, Khánh quyết định đi một vòng xung quanh làng quê. Ở thành phố nhâm nhi cốc café lạnh, làm bạn với Facebook, hay tán gẫu cùng mấy người trong nghề đã hết toi cả buổi chiều, thế mà ở đây thời gian cứ như bị mắc kẹt tại một xóm xỉnh nào đó.

Không còn nắng, ánh mây lơ lửng trên nền trời màu xanh biếc, tiếng lá tre xào xạc trong làn gió man mác, không khí mới thật trong lành làm sao! Trái ngược mấy con đường trung tâm thành phố giờ này đang còi xe inh ỏi, tắc đường dài dài.

Xa xa đường chân trời có cánh chim ngang qua. Hương lúa phảng phất như thổi sức sống cho tâm hồn mỗi người. Khánh tìm một chỗ ngồi và lặng im ngắm nhìn cánh cò bay về phía chân trời. Bóng anh đổ dài, in trên nền đất sỏi. Những bông lau rung rinh nổi bật giữa đám cỏ xanh thấp lè tè, cảm giác êm ái, thanh bình lan tỏa trong anh, nhưng ngay sau đã bị gián đoạn bởi cái đuôi của con bò ngu ngốc nào đó quật qua quật lại.

- Đồ...con bò! – Anh bật dậy nhanh chóng, vội vàng lấy tay phủi áo, tránh xa con bò to lù lù. Đi được vài bước thì bắt gặp đàn vịt lạch bạch người ta thả cho tự do bơi lội. Khánh nhanh chóng tránh xa ngay vì sợ bắn dôi giầy đắt tiền. Cái dáng người đi nép một bên nhường đường cho vịt chạy y như đám sắn ảnh dàn hàng cho người nổi tiếng đi qua.

*

Khánh trở về nhà đúng lúc gia đình con nhỏ đã đi làm về. Họ có mặt ở ngoài ruộng gần như cả ngày nên khoảng chập tối là thời gian gia đình quây quần. Vừa thấy anh, họ chào đón rất niềm nở, bằng đúng tình cảm quê hương mộc mạc, chất phác. Cái vờ vai của bố con bé khiến anh phải khựng người.

- Mong cậu không chê người nhà quê chúng tôi!

Rồi bữa cơm gia đình ngoài hiên với ánh đèn chập chờn bởi hệ thống phát điện lưới còn nhiều hạn chế, đám ruồi nhặng nhớn nhoe xung quanh nguồn sáng. Khánh ngồi cạnh bố con bé, chú mời rượu và gắp vào bát anh những miếng thịt ngon nhất. Trước sự nhiệt tình của bề trên, anh cũng miễn cưỡng nhấp thử chút rượu nếp. Vị hăng và nồng quá!

Con bé cứ sầm soi anh suốt cả bữa, ánh mắt hằm hằm như thể sẵn sàng phóng tia lửa điện khiến anh phải gượng mà nuốt những thứ dở ẹc nó nấu, đến nỗi bỏ vào miệng tức thì phải nhắm mắt nuốt ực luôn, để mặc dạ dày tự co bóp. Nhìn họ ăn ngon miệng thế kia thật chẳng nỡ thay cơm bằng ổi.

- Cậu ngồi xem TV ấy! - Mẹ ra lệnh cho nhỏ bật TV khi kết thúc bữa cơm.

- Dạ! - Con bé với mái tóc buộc bồng cắm phích TV vào ổ điện rồi đưa điều khiển cho anh, sau đó đi rửa bát.

Khánh ngán ngẩm chuyển kênh mấy lượt. Không cáp, không đầu kỹ thuật số nên có TV cũng như không. Anh quăng điều khiển sang bên rồi lôi điện thoại chơi bắn gà. Đám muỗi thấy màn hình sáng lại bầu nhâu xung quanh khiến buổi tối càng trở nên đáng ghét. Bố mẹ con nhỏ người thì đang xay xát lúa, người đặt một cái quạt theo chiều gió ở góc sân và đổ thóc xuống ngay cạnh để gió quạt thổi bay bụi trấu. Nhìn họ khá vất vả, nước da râm nắng và thân hình mảnh khảnh, bộ quần áo sờn cũ, mồ hôi chảy tong tong dọc hai bên thái dương. Hôm nay con bé được miễn việc tiếp khách quý nên cũng ngoan ngoãn ra chỗ anh dù chẳng ưa gì vị khách kiêu căng này.

- Cho em bắn gà với! - Nó cười toe, xòe tay trước mặt anh. Mái tóc nó vừa gội ướt sũng, chảy ròng ròng cả xuống nền đất, mùi dầu gội hắc hắc khó chịu.

Anh vẫn tiếp tục dán mắt vào màn hình, coi không sự có mặt của nó. Cho nó chơi để anh bầu bạn với lũ muỗi thì chả sáng suốt tẹo nào.

Con bé nghiêng răng quay đi, đến bên cái TV và bật kênh truyền thống nhất, VTV3, đã thế còn cố tình bật to át cả tiếng trò chơi. Lại có tiếng bạn í ới gọi, nó chạy tốt ra ngoài.

Chơi chán anh chuyển sang lướt web, theo dõi thông tin giới showbiz ngày hôm nay. Anh tự nhủ cũng may vì còn có cái điện thoại đi cùng, không thì chắc cũng bị đồng hóa với lũ người nhàm chán ở đây rồi. Vậy nhưng chẳng bao lâu thì điện thoại hết pin. Đối với người luôn có trợ lý theo sau chuẩn bị chu đáo từng chút một như anh thì việc mang theo sạc pin là điều hi hữu, nên đành bấm bụng ngồi không giết thời gian.

Ở quê không được quy hoạch nhà đất như thành phố nên các mái nhà mọc lên không theo thiết kế nào cả, tường sau nhà này áp với vườn tược nhà khác. Có tiếng đám con gái đang ngồi buồn dựa lê bên bờ tường chắn qua hai nhà, anh nghe rõ giọng con nhỏ.

- Cái lão qua nhà tao mấy hôm chẳng thấy ớn!

Và sau đó chúng thay nhau bàn tán xôn xao, đứa này chưa dứt câu đứa khác đã chen vào.

Chả lẽ trong mắt mấy đám chúng một ngôi sao nổi tiếng như anh lại chỉ được có thế thôi ư? Trong khi dân thành thị hầu như ai ai cũng biết tới tên tuổi của Vũ Nam Khánh thì ở đây dường như anh chỉ là một người về quê chơi không hơn. Mà bận tâm đến mấy nhỏ đó làm gì? Anh leo lên giường cố nhắm mắt ngủ cho qua ngày. Cũng như trưa, lũ ruồi nhặng vo ve ngay trên đầu cộng thêm tiếng ếch ộp ngoài bụi cây thì nhau gây phiền hà, mùi ngai ngái của đám cỏ dại đi vào trong hơi thở.

4. Chương 4

- Dậy ăn sáng cháu ơi!

- Gì thế? Ồn ào lắm chuyện quá! - Khánh uể oải xoay người nằm úp rồi tiếp tục giấc ngủ. Chiếc áo sơ mi đã trở nên nhàu nhĩ vì những động tác trần trọc buổi đêm. Mãi cho đến khi hai bác đi làm thì anh bị một

cái gối nặng phi ngang người.

- Ăn sáng! - Giọng con nhỏ lạnh lớt như khiêu khích.

Đành là thế, anh đứng lên vươn vai, vận mình. Nhìn vào thức ăn sáng bình dân, bát bánh đa lèo tèo vài sợi rau, thịt dính đầy mỡ, trình bày thiếu thẩm mỹ trầm trọng, có vài ba con ruồi đậu trên hai chiếc đĩa cốc kệch, Khánh chán nản lau sạch sẽ đĩa rồi khều vài miếng để tránh cái nhìn không mấy thiện cảm từ nhỏ kia.

Quanh quẩn chẳng có việc gì làm, Khánh quan sát con nhỏ, xem người nông thôn giải trí bằng cách nào. Nếu là ngày thường giờ này anh vẫn ngon giấc trong chiếc giường mềm mại với hơi lạnh phả từ cây điều hòa. Con nhỏ quét sân bằng chổi rơm cao ngang người, sau thì rải thóc cho gà ăn, thái hoa chuối phục vụ đám heo béo, quăng tấm lưới nhỏ bắt tép ngoài bờ ao. Nó làm việc liên tục và tình nguyện, thậm chí còn nói chuyện với đám gia súc nữa.

- Ra ngoài không ông anh? Ngày chủ nhật trời đẹp thích thật! - Nhỏ chụp chiếc nón lá lên đầu và vận thêm áo dài tay.

- Gì? À không! Mà có! - Dẫn do một lát cuối cùng Khánh cũng đồng ý theo nhỏ. Cứ ru rú ở cái nhà này thì còn lâu mới hết được buổi sáng.

- Sao dắt con bò này theo? - Anh hỏi vì thấy khó chịu khi đuôi con bò cứ phất pha phất phơ trước mặt.

- Đi chăn bò chứ còn làm gì. - Nói rồi con bé đi thẳng.

Anh cố gắng bắt kịp để không phải theo sau với con bò lù đù kia.

Con đường dẫn đến cánh đồng gồ ghề và có nhiều vũng trũng nước nên phải đi rất cẩn thận. Hễ mỗi lần anh cẩn thận vì bắn ống quần là lại bị con bé lườm cháy ruột. Vốn là đứa thích nói nhưng với tên thành phố này thì không đời nào, nó chỉ đơn giản tiếp khách thay cho gia đình.

- Cứ đi thế này thôi à? - Giữa trời nắng gay gắt mà cứ bước vô nơi chốn, vô mục đích thì chẳng khác nào hành xác. Anh ngao ngán thở dài thượt.

- Ăn hạt sen không? - Con bé không đợi Khánh trả lời mà thay vào là cái nháy mắt. Nó ngó nghiêng xung quanh rồi đi xuống đầm sen hái trộm một hai cái quỳ sen chưa già: Ăn đi, ngon lắm! - Nó xòe ra trước mặt những thứ đó chẳng kích thích vị giác, tuy nhiên vì sự nhiệt tình của nó nên anh cũng bắt đắc dĩ thử. Vị bùi bùi của hạt sen non thật mát, anh cứ thế bỏ vào miệng để nó phải tách và bóc vỏ cho như một ông hoàng. Đầm sen vào mùa này hoa nở nhiều, những cánh hoa màu hồng tím bung tỏa lộ ra nhụy vàng cùng với quỳ. Người ta trồng sen chủ yếu để lấy hạt nên để cánh hoa tự héo và quỳ sen sẽ phát triển to ra.

- Con nhỏ kia! Mày vật trộm sen hả? - Ông chủ đầm sen cầm chiếc gậy gỗ tiến thẳng về chỗ cả hai. Ông ta bộ mặt dữ tợn với thân hình tròn béo, nước da nâu nâu thật đáng sợ. Nhỏ so vai đánh rơi "tang vật", tỏ vẻ hối lỗi nhưng hai chân đã lên dây cót. Thế nhưng vì Khánh vẫn cứ đứng đó khiến con bé không nỡ bỏ anh lại.

- Dạ, bác ạ, cháu... - Nom con bé sợ sệt trông thật thương.

- Cháu chiếc gì? Sen này tao trồng để thu hoạch chứ cho chúng mày ăn à?

- Tôi từ thành phố về, nhỏ này muốn cho tôi thưởng thức quả quê hương nên mới hái sen. Bác thông cảm, tôi có thể bồi thường. - Khánh cũng chẳng biết sao mình lại xuống giọng với người khác như thế.

- À, cậu là người thành phố à? Thảo nào trông cậu trắng trẻo, tốt tướng thế. Thôi, thế thì bác cho.

- Cháu cảm ơn bác! - Giọng con bé nói đồng dục khiến bác ta cũng bật cười.

Không ngờ những người hình dung dữ dằn lại vô cùng tốt bụng, nên người ta vẫn hay nói người nhà quê hiền lành chất phác. Khánh cũng không tiếc gì nụ cười. Sau đó bác ta còn hái cho mấy quỳ để anh ăn "lót dạ".

Thả bò ăn cỏ, con bé lại nảy ra ý định rủ anh sang nhà bác nó xin quả mít. Quãng đường dẫn đến nhà người thân nhỏ qua một con đê, ánh mặt trời phản chiếu dưới làn nước lấp lánh như hàng ngàn hàng vạn

viên kim cương tỏa sáng. Tới nơi, con bé chấp tay ngoan ngoãn chào bà ngoại, hỏi thăm tình hình ăn uống của bà và xoa bóp đấm lưng một lúc rồi xin xỏ quả mít to nhất trong vườn. Anh chỉ chào hỏi và dựa lưng thành tường.

Khu vườn rộng gấp đôi vườn nhà con nhỏ. Vừa đi nó vừa chỉ trỏ vừa nói tên từng loại cây cho anh. Toàn những thân cây thấp nên Khánh cứ phải khom người tránh. Khí hậu ở miền Bắc có bốn mùa xuân hạ thu đông nên thực vật ở đây khác với miền Nam, tuy không nhiều loại hoa quả như khu vực gần Xích đạo, nhưng cũng không kém phần bổ dưỡng, ngon lành. Cả vườn chỉ có duy nhất một cây mít, cũng mới có một quả chín trong tổng số. Con bé cười thích thú nói anh gặp may. Đáng nó thoãn thoắt trẩy mít rồi sợ nhựa dây ra tay nên lấy lá mướp chà mấy lần vào cuống.

- Này anh, khuôn vè! - Nó nói như ra lệnh và đã nhanh nhẩu chạy về trước. Cả quả mít gần chục cân mà cứ thúc giục anh đi nhanh rồi chê ổng chê eo ví anh với con rùa chậm chạp. Nhìn nụ cười tinh nghịch của nó có nét trong sáng và đáng yêu rất đặc biệt, tựa như nụ sen đang dần dần hé mở.

Quả mít bổ ra rất thơm, cần lấy lát chanh xoa xoa trên mặt cắt để ra nhựa trắng. Những múi mít vàng tươi và ngọt lịm, ngay cả xơ cũng có vị ngọt, dù không ướp lạnh hay làm những món cầu kì như sữa chua mít, mít sấy khô, thì khi ngồi ăn với con bé anh cũng thấy ngon lành.

- Ấy, anh đừng vất hột mít đi, giữ lại để rang lên, cũng là đặc sản đó.

- Thật ư? - Thế là anh lại theo nhỏ vào bếp. Không như lần trước, lần này anh còn chủ động quạt bếp, mặc cho khói um lên và cả hai ho sặc sụa, mặt mày lem nhem.

- Ngon không?

- Bình thường! - Nói vậy nhưng anh vẫn cứ nhai nhóp nhép. Con bé thật ngoan khi bóc vỏ từng hạt một mà không kêu than gì.

Nhìn anh ăn nó cứ tùm tùm cười:

-Anh không thấy lạ vì sao em lại không ăn ư?

Có lẽ hơi lạ, nhưng những người phục vụ dinh dưỡng cho anh vẫn luôn làm vậy. Tuy nhiên, họ được trả lương, còn con bé thì không.

- Bởi vì người ta nói ăn hột mít... - Nó vươn người ghé sát vào tai anh thủ thủ - Sẽ đánh rắm rất rất nhiều đó. - Rồi nó ôm bụng cười ha hả.

Ngay khi nghe nói vậy anh nhỏ vội hết ra, nhìn nó đầy nghi hoặc.

- Anh này tránh xa em ra! Anh vừa ăn bao nhiêu hột mít rồi. - Tiếng cười giòn tan của con bé vang lên, anh chỉ biết nhẩn nhện vì... hình như nó nói đúng.

Đến mười giờ, con bé bắt tay vào việc thịt con gà mái mơ. Trước khi bắt, nó cho con gà ăn thóc lần cuối, khuôn mặt mang vẻ trầm tư lắm. Nó thương cho con gà nuôi đã được hơn năm.

- Gà ơi, mày phải làm món ăn cho khách nhà tao rồi, mày chịu khó nhé, tao sẽ chăm sóc cho gà con của mày chu đáo. - Nhỏ còn đổ thêm chút nước uống đặt trước cửa chuồng.

Tự dưng anh thấy buồn thay. Con gà còn cả đàn con bé xú xinh xắn thế kia mà lại bị giết chỉ để tiếp đãi một bữa trưa cho người đến chơi nhà. Gà quê không nuôi cám tăng trọng nên thịt dai vừa phải, ngọt thịt và thơm, nhưng nhìn con bé, anh không nỡ.

- Cục tác! Cục tác! - Con gà đã bị nhỏ tóm chân và dốc ngược. Một tay nó cầm con dao đã mài kĩ. Cả nước trần cũng chuẩn bị chu đáo.

- Anh giữ đầu con gà để em cắt tiết! Còn đứng đó làm gì nữa, bộ anh sợ à?

Không muốn mất mặt, Khánh chìa tay tóm lấy đầu con gà, cái mỏ của con vật vẫn còn cố ú ớ kêu, hai bên cánh vỗ phành phạch. Lưỡi dao đã kề sát cổ, tay nhỏ run run nhưng cầm rất chắc.

- Hay thôi... không ăn gà nữa, ăn bình thường như hôm qua ấy. - Khánh lên tiếng.

- Để anh chê nhà em không tiếp khách tử tế à! Bố em sai nấu nướng tất cho anh đấy, tối còn thịt con vịt bầu nữa cơ.

- Nhưng... - Còn chưa nói thêm được gì, tranh thủ lúc anh buông lỏng tay con gà đã cựa mình nhảy ra ngoài, chân nó đạp đổ cả chiếc bát sẽ đựng tiết canh. Con gà mái đập cánh nhảy ra khỏi cổng nhà, kêu cục tác như ăn mừng.

- Bắt lấy con gà!!!! – Vội vàng đuổi theo, con bé chạy nhào ra vồ lấy gà mái.

Con gà không đời nào để bị bắt lần hai, dẫu cho cả con bé và anh cùng hợp tác, bày ra chiến thuật.

- Bên trái! Nó ở sau lưng anh đấy! Đằng kia kìa! - Coi dáng người thanh niên, cao ráo, thân hình vạm vỡ bắt gà của anh mà con bé cười lăn ra, sau nó cứ đứng đấy ra lệnh cho anh hết quay bên này bên kia.

- Ê, trông anh giống thằng hề mua vui cho công chúa quá!

Rồi anh mới chột dạ, nhận thấy mình quá khờ, con bé còn tự nhận mình là công chúa. Khánh khoanh tay đi vào nhà mặc kệ con gà và con bé. Sau thì thấy nó cũng đi theo vào, ngó lơ con vật, anh lấy làm ngạc nhiên.

- Còn con gà?

- Chốc nữa nó đói thả vài hạt thóc là về liền.- Con bé nhún vai.

Bữa trưa hôm ấy bố và mẹ con bé về. Họ không khỏi thất vọng bởi cô con gái với mấy thứ dung dị đặt trên mâm hệt như ngày hôm qua.

Nhỏ nhanh nhẹn:

-Anh ấy cứ đòi ăn mấy món đơn giản nhà mình.

Và cái gật đầu đồng nghĩa với việc cả bữa trưa anh chấp nhận bầu bạn với lũ cà pháo cùng tương bần.

5. Chương 5

- Ai kẹo kéo đây!!!

Từ trong nhà con bé đã la toáng lên gọi người phụ nữ rao kẹo. Tầm chiều sớm mà cô ấy đã đi tới từng nhà hỏi đổi kẹo kéo lấy lòng vịt. Con bé toé toét lời ra một rổ lòng để lấy được hai dải kẹo kéo bọc bằng lá chuối. Nó chìa cho anh một và nhâm nhi cái còn lại.

- Cái này là cái gì? - Anh nhìn thật kĩ thứ kẹo dẻo màu trắng tinh.

- Kẹo kéo, ngon cực, không chứa “độc tố” như hột mít đầu. - Nó nhắc lại chuyện hồi sáng rồi lấy hai tay bịt mũi.

Nhìn nó ăn ngon lành, anh cũng thử.

Kẹo làm bằng sữa với đường, ngọt lợ mà cũng kêu ngon.

- Trời, ngon thế mà không ăn, để em ăn hộ cho!

Nó đã chén hết cái kia, đòi với tay lấy phần còn lại. Cánh tay dài của anh đưa lên cao không cho nó tóm được. Thì ra ăn kẹo tranh nhau với con nhỏ cũng... ngon, vị đường lợ bỗng trở nên ngọt ngào lạ kì.

Đêm hôm đó Khánh ngủ một giấc li bì từ sớm tới tận sáng. Tiếng kêu gọi bạn của đám ve sầu hay tiếng ụt ịt từ mấy con heo dần trở nên thân thiện hơn. Càng về đêm không khí càng dễ chịu, có mát điện giữa đêm cũng chẳng thấy nóng.

Khi thức dậy thì nhà đã chẳng còn ai. Giờ chưa tới bảy giờ con bé đã đi học, chẳng như anh, tới các show diễn luôn muộn hơn giờ hẹn. Bát xôi rắc vừng đặt trước bàn, có cả mấy quả ổi mỡ chín thơm lừng và vài hột

mít rang trong rổ còn sót lại của ngày hôm qua. Anh chợt bật cười vì sự chuẩn bị chu đáo và tình nghịch từ con nhóc.

Đi lòng vòng xung quanh mảnh vườn trước nhà, Khánh hít một hơi dài để cảm nhận vẻ đẹp mộc mạc nhất từ thiên nhiên. Những lá cải xanh non cạnh bên cây rau dền đã ngả màu đỏ, còn có cả rau ngót, mồng tơi, rồi đến dàn mướp trên cao, luống khoai lang dưới đất, hoa thiên lý nở thành chùm nhỏ... tất cả làm nên những sắc màu cho khu vườn.

Thời gian cứ nhẹ nhàng trôi như thế, cùng những con người đã quen với guồng quay của cuộc sống nơi đô thị, nơi những ánh hào quang chiếu rọi, sao có thể biết được món quà hạnh phúc mà thiên nhiên ban tặng. Anh thấy mình thật may mắn khi đã không bị thiên nhiên lãng quên.

*

Trời chuyển giông, lá xào xạc trong cơn gió lớn, mây đen kéo đến che lấp ánh dương. Chỉ vừa mới đây thôi cảnh vật còn được phủ màu vàng nắng, thế mà giờ trời đất đã xám xịt. Con bé với chiếc áo trắng, tung tăng chạy về nhà, đặt cặp vào trong rồi kéo anh chạy ra đồng.

- Trời này mà thả diều là tuyệt! - Nhỏ nhanh chóng tìm thấy chiếc diều tự làm dưới gầm giường. Đó là chiếc diều được làm thủ công bằng giấy thép và khung tre, có vẽ vài cái mặt cười ngộ nghĩnh, dùng dây gai buộc lại.

Cánh diều quay vòng vòng theo sau con bé. Nó cố chạy thật nhanh để diều lên cao nhưng chẳng những không được mà còn bay là là dưới mặt đất. Về mặt con bé hậm hực đòi anh thả cao như chúng bạn.

- Thế này mới là thả diều chứ! - Dù trò chơi này đã đi qua tuổi thơ anh từ rất lâu rồi nhưng dường như mới chỉ là ngày hôm qua. Những kí ức ngày thơ bé chợt ùa về, nơi tâm hồn được thả mình tự do và bay bổng như cánh diều kia.

Mưa, đã có những hạt nước rơi xuống. Cánh diều tung bay trong gió, anh và con bé chẳng thể thu lại nên để cho nó bay xa rồi dừng lại ở một vùng đất mới.

Mưa dần nặng hạt, lộp bộp rồi ào ào, cả hai đã ướt sũng trước khi chạy tới chỗ trú. Làn nước tưới mát tâm hồn họ, và một nụ cười xích hai người lại gần nhau hơn.

Mưa rào, trắng xóa mọi tầm nhìn. Suốt một tiếng đồng hồ, sấm chớp rền vang một góc trời. Cuối cùng cũng ngớt, phía đường chân trời rộng mở, cầu vồng xuất hiện như tô điểm cho phong nền màu ngọc trai. Người ta thường muốn lưu giữ hình ảnh đẹp để đó trong một phôi hình, nhưng khoảnh khắc này, giây phút ngắn ngủi này đây chẳng cần tới chiếc máy ảnh hiện đại nào thì anh cũng đã ghi nhớ sâu tận trong trái tim.

- Có con cá rô kia anh. - Con bé nhanh tay tóm gọn con cá rồi reo lên phấn khích - Tối nay em sẽ trở tài nấu canh cá.

Bàn tay anh bất chợt chạm lên mái tóc ướt nhẹp ấy. Ừ! Sẽ là món canh có một không hai mà không một nhà hàng nào đáp ứng được.

Họ vừa đi vừa nói đủ thứ chuyện, cho tới khi về nhà thì người cầm con cá đó đã là anh.

- Sao nhà mình đông người vậy mẹ? - Con bé đang định đem khoe con cá to ơ là to.

- Các chú thợ ảnh tới chụp hình cho anh Khánh đó con.

Con bé ngơ ngác nhìn anh. Nụ cười rạng rỡ của anh tắt ngấm, thay vào đó là sự ngượng ngạo trong một nụ cười khác, phảng phất chút buồn và tiếc nuối khi đôi bàn tay nhỏ bé kia từ từ buông lơi khỏi tay áo mình.

Công ty quản lý để anh về miền quê này nhằm chụp lại những bức hình thân thiện với môi trường, chốn thôn quê dân dã, mà cốt lõi chính là để khôi phục lượng fan hâm mộ đã mất và gia tăng số người gia nhập fan chính thức cho Nam Khánh. Những bức ảnh hẳn sẽ được sắp đặt trước, một vài short hình của anh trong vườn hay ngoài cánh đồng, mà chủ yếu chỉ để khoe mẽ hình thể, để anh tỏ ra mệt phờ khi thử làm việc đồng áng mà thực chất chỉ là giả vờ diễn theo kịch bản. Vậy thì có ý nghĩa thực sự không nếu anh cứ chụp dưới ống kính, cố tỏ ra theo kịp chủ đề mà người biên tập vẽ ra?

Quỳnh Sana làm nhiệm vụ của người quản lý, rút dây cắm sạc điện thoại đa năng đưa cho anh. Cô và đoàn chụp hình đã đến trước khi cơn mưa kéo đến.

Khánh kiểm tra cuộc gọi và tin nhắn. Không như anh nghĩ, vài ngày biến mất khỏi giới giải trí, những tin nhắn chỉ đơn thuần rủ rê anh đi café hay mời dự khai trương shop quần áo, chẳng gì hơn. Ngay cả cô bạn thân thuở nhỏ cũng chỉ vồn vện một hai câu thăm hỏi.

- Chúng tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ từ phía gia đình! – Sana cùng cả đoàn cúi đầu chào toàn thể gia đình, làng xóm, rồi nhìn vào đồng hồ trên tay, thông báo cho Khánh - Cậu còn quên gì nữa không? Chúng ta ra xe công ty, chạy show khu vực miền Bắc luôn. Trang phục buổi diễn đã được mang theo rồi.

- Đi luôn ư? – Khánh giật mình - Đã chụp được tấm nào đâu? – Thực sự anh muốn kéo dài thời gian ở lại chốn thanh bình này thêm nữa.

- Tôi chụp mà còn để anh biết thì mất đi cái thần của bức hình rồi còn gì. Nhưng xem ra cô bé dễ thương kia ăn ảnh hơn anh nhiều! – Nhiếp ảnh gia cầm chắc chiếc máy ảnh trên tay.

- Chụp em ư? – Con nhóc cười tươi rói mong muốn được xem hình.

- Ủ, bọn chị sẽ rửa ảnh và chỉnh sửa đôi chút rồi gửi về gia đình một bản hoàn thiện. – Sana lên tiếng - Đến khi nào ra phim “Sleeping Princess in House” của anh chàng điển trai này, vé sẽ được gửi tận tay cô bé.

- À ha! Có phải anh Tùng Lâm sẽ đóng trong phim ấy không? Thảo nào anh Quân dẫn em đối đãi với người này thật tốt, sẽ có vé đặc biệt coi bộ phim đầu tay thần tượng của em đóng. – Nó reo lên sung sướng, còn định bắt tay vị khách đến chơi nhà để thể hiện niềm vui.

- Đi thôi, tôi còn phải tắm rửa và ăn tối nữa. – Nhưng Khánh đã ngoảnh mặt bước đi, con cá trên tay anh cũng rơi tuột từ lúc nào. Nhận miếng khăn ướt từ người quản lý, anh lau tay sạch sẽ trước khi ra nơi đỗ xe.

6. Chương 6

Bộ ảnh được xuất hiện trên tạp chí thời trang tháng tới với vị trí bốn trang màu chính giữa. Khánh bức xúc lật qua lật lại bản xem trước cuốn tạp chí trong căn hộ quen thuộc tại khu chung cư cao cấp, nền thơm phảng phất hương quế, Vermouth đá, dựa lưng vào chiếc ghế quen thuộc.

- Vì sao lại chọn mấy hình tôi xắn quần bắt gà này chứ? Thật là mất hết hình tượng! Được bức ảnh cầu vòng thì lại để con nhỏ choán hết ống kính. – Khánh bần khoản không biết làm thế nào gã phó nháy ghi được cả những khoảnh khắc tình cờ của mình. Lắc cho viên đá tròn trong ly rượu va vào thành cốc, lại không hề uống, anh đã dự định sẵn sẽ ăn cơm niêu Sài Gòn vào trưa nay nên một nhấp rượu ngoại cũng sẽ khiến vị giác bị ảnh hưởng.

- Vẫn có thể thay đổi được. Hay là tấm cậu ăn hột mít này nhé? Tôi thấy thú vị đấy! Không biết làm cách nào mà cô bé dụ được cậu ăn nhỉ? – Quỳnh Sana cười hóm hỉnh, hài lòng với bộ ảnh.

Khánh giành lại số ảnh còn lại chưa xem, tấm nào có sự góp mặt của mái tóc cột cao tinh quái ấy đều khiến anh quan sát kỹ hơn. Đường như kỉ niệm ngắn ngủi đã qua đang tái hiện. Nụ cười của nhỏ lúc anh làm xổng mất con gà, vẫn nụ cười ấy khi được bác thầu sen cho quà, cả khi nhìn anh ăn hột mít, cứ dần dần hằn sâu vào tâm trí hơn, rực rỡ nhất là đôi mắt to tròn phản chiếu hình ảnh của chiếc cầu bảy sắc vẽ qua đường chân mây.

Nhưng... thậm chí anh còn không biết tên cô bé.

Vũ Trung bước vào với bản kế hoạch cho “Sleeping Princess in House” và một tin tức mới:

- Cậu đọc bản tin online rồi chứ?

Khánh hiểu Trung đang đề cập tới điều gì. Trên các mặt báo mạng lùm xùm vụ Phương My và Tùng Lâm có những cử chỉ vượt mức tình bạn.

- Một phần vì sức ảnh hưởng từ những bài báo gần đây và hình ảnh của cậu bắt đầu được chú ý trong giới điện ảnh nên Tùng Lâm sẽ phải nhường cậu vai nam chính. Hà Anh sắp sửa có tour lưu diễn quốc tế nên hiển nhiên Phương My sẽ đóng cặp với cậu, nhằm xoa dịu scandal của cô ấy với Tùng Lâm, nhưng tôi hy vọng cũng không phát sinh scandal khác. – Quản lý Trung nói đầy ẩn ý.

- Anh trông tôi giống kẻ muốn ôm danh hiệu “Ông hoàng bê bối” về mình à? – Khánh nhận lấy kịch bản - Nhưng tại sao tôi lại phải đóng cái thứ phim nghe tên đã thấy trẻ con này chứ?

- Vì nhân vật nam phụ sẽ là vai phản diện. – Quỳnh Sana như nhìn thấu suy nghĩ của cậu em họ. Cô im lặng suốt những giờ sau đó.

Câu nói của cô khiến Khánh suy nghĩ mãi. Cuối cùng anh đã kí tên vào bản hợp đồng.

*

Phim được bấm máy tại Hà Nội khi trời chớm đông, mặc dù vẫn còn chút nóng dư âm của ngày hè nhưng đội ngũ diễn viên sử dụng trang phục tông nóng, chất liệu dày, dẫn đầu xu hướng cho thời trang đông xuân. Tại hậu trường, Nam Khánh chăm chút cho lời thoại và phần diễn xuất của mình, trong khi nhân viên trang điểm làm nhiệm vụ của họ trên khuôn mặt anh. Đường như đã đi vào đúng quỹ đạo, anh tỏ ra nghiêm túc và tập trung vào vai diễn, không thể để nam diễn thứ hai vượt mặt được. Đưa mắt sang bên Tùng Lâm, mới này thôi còn đứng một mình tình tứ nhìn bạn diễn cặp với anh, thì giờ đã bị một đám fan tuổi teen bủa vây.

Bộ phim xoay quanh một cô nàng tiểu thư danh giá, sống trong yêu chiều của mẹ cha nên có phần đồng đánh, kiêu kì và không coi trọng đồng tiền. Vì muốn thức tỉnh cô con gái độc nhất khỏi cuộc sống êm đềm không phải lo nghĩ đó, người cha buộc phải nghiêm khắc và eo hẹp chi tiêu của cô, đồng thời sắp đặt cuộc hôn nhân với một người đàn ông của công việc do Tùng Lâm thủ vai. Không chịu được sự quản thúc vô lí của cha mẹ, cùng lúc thể tín dụng về con số không tròn trĩnh, hóa đơn thanh toán cứ ngày một chồng chất, cô quyết định chuyển sang nhà cô bạn gái mới quen chưa lâu ở tạm để dọa phụ huynh. Trên đường đi cô vô tình tông trúng một gã trai, khiến anh ta bị thương và phải đưa tới bệnh viện. Không ngờ tên đó đang làm việc tại một công ty tư nhân có tiếng, và người bạn gái mới quen kia lại là thư kí của anh ta. Vì không chịu được sự khắt khe và lịch làm việc dày đặc ở vị trí một thư kí nên cô ta đã xin thôi việc. Trong giai đoạn khó khăn, khi giám đốc nằm viện, lại với một mức lương quá hời, cô gái giới thiệu nàng tiểu thư đành hanh vào vị trí của mình. Từ đây, những rắc rối giữa hai con người có cá tính khá tương đồng bắt đầu. Họ đều kiêu căng, coi nặng sĩ diện cá nhân và sẵn sàng xù lông nhím khi bị đối phương châm chọc. Theo lẽ đó, chẳng ai nhịn ai, nhưng cô lại ở một thế yếu vì mình là người gây tai nạn cho cấp trên. Tiếp sau là những hành động của người đàn ông làm nghề luật sư - vị hôn phu của nàng công chúa - ngăn cản tình cảm đang trên đà đơm bông kết trái của họ dù cả hai đều chưa nhận ra.

Khánh phá lên cười khi đọc lại một lượt bản tóm tắt cốt truyện. Gã trai ăn mặc thời thượng dù hơn bốn mươi phút đầu bộ phim phải nằm viện đó chính là anh. Với hình tượng nhân vật như vậy, chẳng có lí nào khán giả lại không ưa thích.

7. Chương 7

Thấm thoát cũng đến ngày đóng máy, lịch chiếu phim được ưu tiên ấn định tại các rạp lớn nhỏ và chiến dịch quảng cáo dần trở nên rầm rộ. Tầm poster được trưng tại các khu vực đông người nhằm thu hút sự chú ý của khán giả. Sự tò mò về nhân vật nam chính ngày càng được mở rộng trong tầng lớp giới trẻ. Vũ Trung và Quỳnh Sana có thể ăn mừng vì quyết định đứng đắn của họ về chuyển đi dành cho Nam Khánh vừa qua.

-Sana, chị đã gửi vé mời xem phim tới các đồng nghiệp và bạn bè của tôi chưa? – Khánh có chút nhắc nhở với quản lý, một mặt cũng có cơ để lượt danh sách người nhận.

-Cậu cũng quan tâm đến mấy chuyện nhỏ này à? – Quỳnh Sana làm vẻ ngạc nhiên thái quá khiến Khánh ngượng ngùng quay đi, ném tờ danh sách ra bàn. Hệt như chị ta đi giày cao gót trong lòng anh vậy.

*

- Phim gì mà bất công thế này? – Cô gái theo dõi bộ phim uất ức vì nhân vật nam thứ phải làm những việc trái lương tâm. Anh ta là luật sư tư vấn cho công ty của gia đình nam chính, vì tức giận vị hôn thê năm lần bảy lượt lừa hẹn chỉ để làm mấy chuyện cởn con, phục vụ cho tay giám đốc, khiến anh xấu hổ trước mặt bạn bè và người lớn.

Cả rạp chật kín ghế, những cảnh quay đầu tư cùng sự góp mặt của dàn diễn viên với ngoại hình nổi trội đã đem lại thành công cho ngày công chiếu thứ nhất. Tuy nhiên, chiếc ghế bên cạnh cô thì phải khi phim chiếu quá nửa mới có người ngồi.

- Xem ra mọi người chỉ thích coi đoạn nhân vật nam chính diễn. – Tiếng cười tự đắc vang lên trong căn phòng kín.

Nhỏ giật mình vì âm thanh phát ra từ bên cạnh, quay sang đáp lại ngay lập tức:

-Vì hoàn cảnh đưa đẩy nên anh luật sư mới thông đồng với kẻ xấu đó chứ. Cứ dễ dàng chiếm được tình cảm của nàng công chúa bằng một nụ hôn trong bệnh viện như nam chính thể kia thì ai chả thành người tốt được. – Nhỏ đặt ống hút lên miệng và uống cạn ly nước. Số bóng ngô đã hết veo từ trước đó.

Sau đó Khánh không nghe thấy người bên cạnh bình phẩm gì thêm. Tưởng rằng nhân vật phản diện phải bị ghét, nhưng hình như riêng mỗi nhỏ cảm thấy tội nghiệp cho vai diễn của Tùng Lâm, hơn nữa lại còn chẳng thèm để ý tới nam chính. Vai diễn này anh đã tốn không ít thời gian và sức lực, thật bất công khi nhỏ chỉ lăm lăm chàng ca sĩ vai phụ. Chính vì vậy dù đang đến đoạn gay cấn, Khánh siết chặt tay nhỏ kéo đi, luồn qua hàng ghế. Ra tận ngoài khu vực phòng chiếu anh mới cho nhỏ cơ hội cắn vào tay mình và kêu lên. Dẫu sao cũng còn hơn để nhỏ nghe thấy giọng của thần tượng trong bài hát kết thúc phim.

Anh thích nhìn vào đôi mắt của nhỏ lúc này. Là ánh mắt khó chịu trước hành động ngang ngược của anh. Nói là vậy vì trước đây anh chưa từng ý thức được là mình có những cử chỉ thiếu lịch sự với người khác, chỉ từ khi gặp nhỏ, nhớ về những câu nói xấu của nhỏ với đám bạn ấy mới khiến anh ngẫm lại bản thân, và đau đầu kiếm tìm sự trưởng thành.

-Anh thường soi gương bằng mắt người đối diện à?

Sự chăm chú quan sát khiến anh quên mất rằng mình đã cầm tay nhỏ quá lâu, nhưng vẫn chưa đủ để chế ngự nỗi nhớ những ngày qua.

Anh cố giấu sự bối rối và lảng tránh:

- Ồ! – Tuy nhiên cũng chẳng thể đổi sang chủ đề khác.

8. Chương 8

Hôm đây là Valentine.

Một bản nhạc cổ điển nhẹ nhàng vang vọng, những đóa hoa hồng trắng dưới ánh nến khiến không gian cuốn hút lạ kì. Khánh chủ động gọi đồ uống và món ăn, nở nụ cười khó hiểu trước mặt nhỏ.

Do chưa quen với mùi hương phảng phất của những cây nến thơm nên nhỏ lấy tay dụi mũi, ngó nghiêng xung quanh với ánh mắt hiếu kì. Tuy nhiên, nhỏ nhận thấy có chút ngượng ngùng khi chạm vào ánh mắt người đối diện.

Phục vụ mang tới những món ăn tây, anh từ tốn rút khăn đặt lên cổ áo, rót rượu, bắt đầu dùng bữa. Thấy vậy con bé cũng làm theo. Trong chiếc áo khoác đồng phục, nó lọt thỏm giữa anh và không gian, có chút ngượng ngùng khi cầm dao và nĩa.

- Đồ ngốc! Cầm dao bằng tay phải, dùng nĩa giữ lấy miếng thịt và cắt lát để thưởng thức. – Thực ra Khánh muốn con nhỏ đến đây để giới thiệu về cuộc sống hằng ngày của mình và tin rằng nhỏ sẽ biết nó nấu ăn tệ đến mức nào.

- Em thuận tay trái mà. – Nhỏ vẫn hồn nhiên - Miếng thịt bé xíu xiu mà còn cắt ra nữa à? – Nói rồi nhỏ dùng nĩa cắm xiên qua và cho ngay lên miệng - Còn sống nguyên, nhạt thếch, chẳng ngon tạo nào! Ấy, lại cay xè nữa chứ! – Và nhè ra ngay lập tức.

Nhìn nhỏ hấp tấp vợ vội cốc nước uống khiến anh bật cười, tự dưng nhớ đến món thịt mỡ “mặn mà” dạo trước, cả vị ổi ngọt lịm và cảm giác mặn khé cổ của món cà pháo muối. Nhớ đến da diết! Anh ngăn người nhìn nhỏ một hồi.

- Tách! – Một ánh sáng phía cửa ra vào lóe lên, theo đó là cánh phóng viên và một đám người theo dõi.

Sự nhảy bèn của một ngôi sao cho anh biết mình cần phải rời khỏi nơi này. Sự xuất hiện của Vũ Nam Khánh cùng một cô gái lạ vào ngày lễ tình nhân, cô gái còn chưa tốt nghiệp trung học phổ thông, điều này chắc chắn sẽ gây không ít rắc rối cho nhỏ. Một lần nữa anh nắm lấy bàn tay bé nhỏ và chạy, chạy thật nhanh như đã từng chạy qua cơn mưa ngày ấy.

*

Họ chính thức hẹn hò từ đó. Một cách bí mật ko ai biết và thậm chí anh cũng chưa từng hỏi tên cô.

Suốt ba năm, họ giấu giếm tình yêu trước công chúng. Anh vì muốn cô được thanh thoi, tránh xa cánh báo chí nên đôi khi cũng chấp nhận ghép đôi với một ca sĩ, diễn viên mới nổi nào đó giúp họ đánh bóng tên tuổi. Hiển nhiên, trước mặt cô nhóc của mình, anh luôn tự thú.

Những miếng thịt đậm đà gia vị do cô nấu, kể cả hạt sen chưa bóc vỏ mà cô gửi lên, hay có “độc tố” như hột mít rang, anh cũng giành thời gian để trân trọng. Đối với một người lơ đãng với giá trị của thiên nhiên như anh thì đó là những món quà tuyệt vời nhất. Dù trong Nam hay ra nước ngoài công tác thì chỉ cần nhìn thấy chúng, hình ảnh của ngày hè oi ức miền Bắc đã châu chực để mở tung trong chớp mắt.

Rồi cái vòng luẩn quẩn của tình yêu cũng chẳng tha cho họ, yêu rồi chia tay, quay lại, yêu, rồi lại chia tay. Hai người khác nhau về mọi thứ, anh ở tầng lớp thượng lưu nào đó lơ lửng trên cao, cô chỉ là một sinh viên có gia đình làm nghề nông là là dưới mặt đất, ranh giới giữa họ trước nay đã được xác định rõ ràng bằng bức tường dày đặc cao chót vót. Những cuộc phỏng vấn đột xuất dần dần thay thế cho việc hẹn hò giữa hai người, tiệc tùng thâu đêm ăn mòn những cú điện thoại tâm tình tới khuya, hương thơm tinh tế từ những giọt nước hoa lẩn át mùi rơm rạ cháy trong căn bếp nhỏ, anh xuất hiện bất ngờ trước cuộc đời cô ba năm trước và cũng bất ngờ biến mất khi họ đang đan những ngón tay vào nhau.

Không một ai nói lời chia tay, nhưng cả hai tự mình bỏ quên dòng tin nhắn quan tâm mỗi ngày, lảng lảng để những lời nói yêu thương ngủ quên trong giấc mơ quá khứ.

Và cho đến một ngày, khi đầu dây bên kia cô chỉ nghe thấy những tiếng tút tút lạnh lùng.

Họ thoát ra khỏi quỹ đạo chung đôi nhẹ nhàng như dải màu của cầu vồng tan biến giữa trời mây.

9. Chương 9

Đua xe, không đội mũ bảo hiểm, thần nhiên xả rác nơi công cộng, hẹn hò với người hơn tuổi, phát ngôn thiếu cân nhắc, phá cách thời trang, bị tước bằng lái xe... lại một lần nữa danh hiệu “Ông hoàng bê bối” tìm cách rình rập gõ cửa sự nghiệp anh, đi kèm nỗi đau đầu trong bộn bề công việc của hai vị quản lý. Cuộc sống của người nổi tiếng lẽ nào lại quá đơn giản đến nỗi anh chọn những thứ tiêu khiển như vậy? Một vài show diễn trong tuần, nghiên cứu kịch bản cho bộ phim sắp bấm máy, ăn tối trên tầng thượng lộng gió của khu nghỉ mát để thực hiện chương trình quảng cáo, sao thật giống với anh của ngày xưa. Chỉ thiếu nỗi niềm không thể gọi bằng tên trong sâu thẳm trái tim.

Khánh nhận được yêu cầu tạm dừng hoạt động từ phía công ty đỡ đầu, có lẽ bởi công chúng đã chán ngán với tần suất xuất hiện trên mặt báo của anh cùng những trò vô vị, cộng thêm vai diễn không được đánh giá cao và lượng fan chính thức giảm đột ngột. Trên căn phòng tầng thứ 31, không còn Vermouth đá và mùi quế len lỏi trong không khí nữa. Anh muốn sắp xếp lại mớ hỗn độn quá khứ, vô tình lướt lại cuốn tạp chí cũ mềm, ghim đã long ra từ lâu, đủ để tìm thấy cảm giác mới mẻ khi nghĩ về khoảng thời gian ấy. Những trang giấy này từng được lật giở nhiều bằng nỗi nhớ về miền quê vào mùa nắng gắt. Ngay chính trang màu ở giữa, nụ cười tươi trẻ căng tràn sức sống của “nhỏ” không bao giờ anh quên được. Rồi chợt nghĩ, mình đã bỏ lỡ món cá rô hôm nào.

Ba năm, quãng thời gian quá dài cho anh đi tìm câu trả lời rằng đã bao lâu rồi mình để nhỏ phải chờ đợi, và luôn miệng hứa sẽ đến trước cơn giông. Vậy mà hết lần này đến lần khác cầu vồng chỉ bắt gặp giọt nước mắt. Anh nhắc nhở phải để dành cả chục quả mít cho riêng mình, rồi đến khi cơn trùng gặm nhấm tàn thành, cây mít cũng chẳng buồn ra quả. Tiếng kẹo kéo ngân vang khắp con đường mãi chẳng có người đổi lồng vịt. Chiếc điều hình mặt cười tinh khôi của ngày hôm qua ấy đã xa xôi đến thế rồi ư?

Và ba năm để nhỏ trở thành một cô gái lòng nặng trĩu ưu phiền, tỏ ra thờ ơ trước những scandal của người-nổi-tiếng, làm quen dần với nỗi cô độc và chẳng cần sự góp mặt của anh nữa. “Vũ Nam Khánh” trở nên phổ biến với công chúng bao nhiêu thì cũng trở nên xa lạ với cô từng ấy, đến nỗi vô tình đọc được tin về người mẫu kiêm diễn viên ấy, cô chẳng còn giật mình khi thấy anh vai kẻ vai sánh đôi cùng bất kì ai.

Trong quãng thời gian ấy, hóa ra anh chỉ mang đến cho cô sự phiền phức và những lời hứa bỏ ngỏ, dạy cho cô biết sự kiên nhẫn đợi chờ dẫn đến một kết quả trong hư vô, và dấu chấm hết dễ dàng như đặt chiếc bút xuống trang giấy rồi nhắc lên.

Hụt hẫng, cô quạnh, lạnh lẽo và bế tắc kể từ ngày anh đánh mất nụ cười trong veo của đôi mắt nâu.

*

Mùa này hoa ban nở trắng xóa, cơn gió lướt qua khiến cánh hoa mỏng tang nhẹ rơi. Trời mang chút nắng rải lên cổng làng cổ kính. Tiếng máy nổ vẫn ì ạch trên cánh đồng. Những chú vịt con thả mình trên mặt nước lạnh, kêu quạc quạc, vịt mẹ rủa lông cho đàn con.

Đặt bàn chân trên nền cỏ non, nắng không đủ sức làm mắt anh nheo lại, con đường trải bê tông mới sâu hun hút. Ngôi nhà lợp ngói, có cổng sắt và vườn rộng, không có chuông nhấn cửa. Tiếng đàn chó hàng xóm sủa dữ dằn, anh đi lâu quá rồi, đến nỗi loài động vật khôn ngoan ấy còn chẳng nhận ra. Nhưng cũng may mà nhờ đó, một cô gái chạy ra tiếp đón.

- Anh là Vũ Nam Khánh. – Là anh nói.

Cô gái không hề có sự chuẩn bị trước, nên cũng chẳng có nụ cười hiếu khách nào dành cho anh. Cánh cổng vẫn đóng chặt.

- Em là người nhà của anh Quân phải không? Dù họ hàng cũng khá xa nhưng cậu ta nói anh cứ yên tâm, mọi người ở đây sẽ quan tâm chăm sóc anh chu đáo. – Khánh tiếp tục. Anh đứng ngoài song sắt trong bộ quần áo sang trọng, lạc lõng với cảnh thiên nhiên nơi đây.

Cô gái mở cổng, khuôn mặt vẫn là của ngày hôm nay, sự bất ngờ khi anh xuất hiện vào ngày lễ tình nhân ngay tại đây không đủ để lấp vá khoảng cách giữa hai người. Nhưng anh đã trở lại ngày hôm qua rồi.

Lũ chó nhà bên cũng thôi gầm gừ. Khánh bước tới và vẫn như xưa, suýt bị vấp đầu vào cổng bởi chiều cao ngất ngưỡng của mình.

Bất chợt cô gái cười rất tươi, chính là hình ảnh của ba năm trước, rồi cô sẽ rót cốc trà lá đặt về phía vị khách cao lớn. Không phải là một cuộn băng tua lại, mà là sự tiếp diễn của tình yêu khi trái tim còn thốn thức.

Cơn gió lạnh dừng chân, buông vó trấu trên cầu vai anh rơi xuống bậc thềm. Hơi thở phả nhẹ nhàng làn khói trắng, Nam Khánh chỉnh lại vạt áo trắng trong thông báo:

- Anh đến để nhận quà Valentine, nếu em chưa chuẩn bị thì ối, mít hay hạt sen cũng tạm chấp nhận được.

Cô gái ngạc nhiên rồi chợt hiểu hôm nay là ngày dành cho con gái tỏ tình. Trông đáng vẻ gái đầu nhìn xuống đất chứng tỏ anh đã phải tập luyện nhiều lần mới nói lưu loát đến thế.

-Ồ dở hơi, mùa này làm gì có mấy thứ đó! – Vân lắc đầu.

-Ừ nhỉ, vậy thì... mấy con gà tới số rồi.

Nam Khánh đi vào trong vườn, đàn con gà bị nhốt kia chắc là đời cháu chắt của con gà mái mơ hồi đấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/socola-trai-mua>